

Реферат на тему: "Василь Симоненко: життєвий та творчий шлях"

Василь Симоненко

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО:

життєвий та творчий шлях

З глибин народного життя вийшла поезія В.Симоненка. З мужності народу, з горя його і звитяжної боротьби виспівалась вона.

"Любити все прекрасне і земне і говорити правду..." - так, роздумуючи про громадське покликання письменника, стверджував В.Симоненко. Й справді, його чесне і щире слово несло людям художню правду про людину і світ, тому й тривожить душу, вчить любові до рідної землі й поваги до національної історії, а ще - людської гідності, порядності, відповідальності за все, що відбувається довкола.

В.Симоненко народився 8 січня 1935 р., в с. Біївці Лубеневського району на Полтавщині в селянській родині. "В мене була лиш мати, та був ще сивий дід, — нікому не мовив "тату". І вірив, "що так і слід", — згадував він з часом про свої дитячі роки. Вдячність матері за любов, ласку, дідові, який замінив йому батька, простежується у поезіях В.Симоненка. серед спогадів дитинства - багато горя, бо чорним крилом занесла його війна на важкі повоєнні роки. Далі - навчання в школі. Як згадували вчителі, хлопець виділявся з-поміж інших розумом, був найкращим учнем, багато читав і писав вірші. Вищу освіту здобував, навчаючись на факультеті журналістики Київського університету ім. Т.Г.Шевченка. потім працював у редакціях газети "Молодь України", "Черкаська правда", "Робітнича газета".

На перший погляд, не багате на події коротке життя поета. Але за двома датами, між якими пролягли його дороги, — немало добрих справ і напружена творча праця. За життя поета вийшла друком лише одна його збірка - "Тиша і грім" (1962). Другу - "Земне тяжіння" (1964) він бачив лише у вересні. Непростий шлях долали його наступні книжки письменника - збірка новел "Вино з троянд" (1965), "Поезії" (1966), "Лебеді материнства" (1981), та ще книжечки для дітей.

Вже перші поезії В.Симоненка, надруковані в газетах і журналах, засвідчили, що в літературу прийшов поет незвичайного хисту й високої громадської свідомості. Це підтвердила збірка "Тиша і грім", од якої дихнуло свіжістю, щирістю, філософською розважливістю і молодим завзяттям.

О.Гончар писав: "... з глибин народного життя вийшла поезія Василя Симоненка. З мужності народу, з горя його і його звитяжної боротьби висвітлювалась вона. Звідси той дух непоборний, яким вона дихає, звідси та пристрасть, яка буяє в ній. Вітер часу не остудив Симоненкових поезій, вогнем душі жаріють вони й сьогодні, як тоді, коли вперше так жагучо й неповторно вибухнули в нашому красному письменстві".

Виток поезії В.Симоненка – у фольклорі, в творчості Т.Шевченка, І.Франка, Л.Українки. Продовжуючи кращі традиції своїх великих попередників, він дослухався і до старших побратимів – сучасників (М.Рильський, П.Тичина, А.Малишко, О.Гончар), із зацікавлення ставився до талановитих своїх літературних ровесників.

Поет талановитий принциповий, В.Симоненко мав власний погляд на речі, своє розуміння сутності людини, бажаної гармонії буття. А ще – був справедливий за що розплачувався власним благополуччям, а згодом і заборonoю другу, здоров'ям, а по смерті – замовчуванням.

Просте і пристрасне, розважливе і гостре Симоненкові слово відновлювало в душах людей віру в найсвятіші ідеали, повертало їм втрачену Батьківщину, стверджувало цінність людини її індивідуальності.

У багатьох своїх творах В.Симоненко порушував болючі проблеми доби, викривав псевдопатріотів, носіїв національного нігілізму, бюрократів, кар'єристів.

В.Симоненко звертався до різних жанрів та форм. Він – автор громадської й патріотичної лірики, гумористичних і сатиричних творів, прозових творів казок для дітей, щоденникових записів. Варто сказати про притаманну йому мову метафор, високу експресію вислову, органічне поєднання пафосу любові та гніву, і, наголосимо, правду, нещадну правду слова, образу, вірша.

Подією в житті Симоненка стало обговорення його поезії на творчому вечорі в республіканському будинку літераторів 8 грудня 1963 р. М.Рильський високо оцінив творчість молодого поета. Можна сказати, що це був злет у творчій долі митця 14 грудня 1963 року Василя Симоненка не стало. Важка й невиліковна хвороба вперто мучила його тіло.